

РЕШЕНИЕ

№ 535

гр. София, 28.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав, в
публично заседание на 16.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7108** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Н. Т. срещу заповед № РД – 11-565/18.05.2012г на началник отдел в Дирекция „УПЕПОФБКИ“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ [населено място]. Претендира се незаконосъобразност на оспорения акт, постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Прави се възражение, че не са налице фактическите основания за издаване на оспорвания акт, като се претендира и несъответствие на изписаната правна квалификация. Твърди се немотивираност на обжалвания акт. Прави се искане за отмяна на обжалвания акт и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, началник отдел в Дирекция „УПЕПОФБКИ“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ [населено място] се представлява от адв. В., която оспорва жалбата.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не изпраща представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства и след анализ на възраженията на страните, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото не се спори, че жалбоподателят Рекламна агенция [фирма] е притежавал разрешение № 1336 от 09.08.2007г., издадено от Фонд „Републиканска пътна инфраструктура“ за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламнo съоръжение, разположено в обхвата на път I – 6/ E871, км. 27+370 - ляво с площ 12 кв.м.

С протоколно решение № 2424/11 от 01.09.2011г. – л. 39 по делото, Управителният съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е възложил на председателя на УС на АПИ да подпише пълномощно, с което да упълномощи началник отдел „УРППТБПИ“ в Дирекция „УПЕПОФБКИ“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ [населено място] да издава заповедите за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал.1 и ал. 2 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б.”а” и т.2 от Закона за пътищата. В изпълнение на това решение председателят на УС на АПИ е издал пълномощно изх. № П – 76/26.09.2011г, с което е упълномощил инж. Н. Д. да издава заповеди за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал.1 и ал. 2 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б.”а” и т.2 от Закона за пътищата.

На 18.05.2012г. е издадена оспорената заповед № РД – 11- 565, подписана от инж. Н. Д.. С нея е постановено отнемането на посоченото разрешение № 1336/09.08.2007г, на основание чл. 26, ал.9 във връзка с чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата и чл. 7, ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата, т.6 от разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламнo съоръжение № 1336/2007г и във връзка с доклад вх. № 523/23.04.2012г на ст. експерт ПТР в ОПУ К. и справка за задължения към 23.04.2012г на ст. експерт ПТР в ОУП К..

Фактическо основание за издаването на заповедта е забавяне на плащане на годишна такса по чл. 22, ал. 4 от Тарифата за таксите, която се събира от Агенция „Пътна инфраструктура“ за 2011г. и продължаващото извършване на разрешеното специално ползване на пътя към 23.04.2012г. В заповедта е включено указание, че същата подлежи на оспорване по реда на АПК.

Като фактическо основание за издаване на оспорваната заповед е изписан и доклад вх. № 523/23.04.2012г на ст. експерт ПТР в ОПУ К. , приложен като доказателство по делото. В същия е изписано, че за 3 броя РС дължимите държавни такси от РА [фирма] за 2011г към 23.04.2012г са главница 1975.47лв и лихва от 46.83лв.

С писмо с изх. № 781-01/14.06.2012г на Директора на Областно пътно управление – К., изпратено на адрес на агенцията в [населено място], [улица] получено от жалбоподателя, последният е уведомен, че на територията на ОПУ – К. има три броя рекламни съоръжения, индивидуализирани в писмото, за които дължи държавна такса по чл. 22, ал. 4 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура“ . Едно от съоръженията е рекламнo съоръжение с издадено разрешение на специално ползване на пътищата № 1336 от 09.08.2007г, находящо се на път I – 6/ E871, км. 27+370 - ляво с площ 12 кв.м. и годишна такса 700лв. Посочени са и други две рекламни съоръжения с издадени други /различно от процесното разрешение за специално ползване, съответно с № 1337 и № 1193/. В писмото е изписано, че за периода от датата на издаване на разрешенията до 31.12.2010г фирмата е заплатила всички такси и лихви и не дължи суми към АПИ. За 2011г обаче, считано към 13.06.2012г агенцията има следните задължения: За процесното РС и РЕ № 1336 - за трето и четвърто тримесечие - главница в размер на 350лв и лихва 2.76лв.или общо – 352.76лв. За другите две РС с РЕ, които не са предмет на

настоящото производство са посочени също дължими суми съответно за РЕ № 1337 – 352.76лв и за РЕ № 1193 – 589.72лв. На дружеството е изпратена и покана за доброволно изпълнение, както и копие от оспорваната заповед.

Тъй като с нарочна молба от 20.11.2012г – л. 28 по делото , жалбоподателят оспорва съществуването на фактическото основание за издаване на оспорваната заповед и прави искане за допускане на ССЕ, съдът е допуснал, изслушал и приел като доказателство по делото заключение на ССЕ, от заключението на която се установяват дължими плащания за д.т по чл. по чл. 22 ал.4 от Тарифа за таксите за процесното РС по отнетото с оспорваната заповед РЕ за 2011г.

Това, което прави впечатление от заключението на в.л. и на което акцентира адв. Б. в съдебно заседание на 16.01.2013г, който факт не се оспорва и от юрк. В. /изрично заявление в същото с.з./ е посоченото от в.л., въз основа на писмо изх. № 1630-01/21.12.2012г на ОПУ К. в насока, че : „Националната система за автоматизиране на дейността по събиране на пътни такси и разрешителен режим не позволява частично плащане на годишната такса за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на само едно рекламno съоръжение, когато техният брой е повече от един. При извършване на плащания от страна на фирмата, сумата, която постъпва, погасява задълженията на всички РС”. От заключението на в.л. се установява, че плащанията от страна на жалбоподателя и съотв. на това осчетоводяване при ответника е извършвано общо за всички три съоръжения на територията на Областно пътно управление – К.. Поради това обстоятелство, в случаите в които е извършено частично плащане на дължимата тримесечна вноска като общ размер, не може да се установи за кое конкретно съоръжение се отнася то (тези хипотези изцяло касаят плащанията за 2011г.). Възприетият от Агенция „Пътна инфраструктура” метод на осчетоводяване на извършените плащания е те да се отнасят в погашение на задълженията по реда на възникването им. Съдът възприема констатациите на вещото лице за свои фактически установявания. Начинът по който жалбоподателят е плащал – отбелязвайки, че плащането се отнася за съответното тримесечие на годината, но не и конкретното съоръжение, както и размерът на платеното в част от случаите, налага извод, че осъществените плащания представляват сборът на вноските за съответното тримесечие на трите съоръжения или на част от този сбор.

Не е спорно обстоятелство по делото, че процесното съоръжение се е ползвало от жалбоподателя през 2011г и до 23.04.2012г.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Оспорването е допустимо, като направено от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав, в срок.

При извършена служебна проверка за валидност на оспорения акт, съдът приема следното: Процесното разрешение касае ползването на републикански път и доколкото издаването му е в правомощие на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – чл. 26, ал. 3 от ЗП, то отнемането му, доколкото в закона не е предвидено друго, е в правомощията също на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията. С оглед на това и установеното по делото, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – от длъжностно лице от агенцията,

надлежно упълномощено за това от УС на АПИ. Оспорена заповед е издадена в предвидената от закона форма – писмена, съдържа необходимите по закон реквизити, подписана от органа – издател и изведена през деловодната система на администрацията при органа издател.

Съдът не констатира при издаване на оспорваната заповед да са допуснати съществени процесуални нарушения, основания за отмяна на оспорената заповед. АССГ в настоящия съдебен състав не приема възражението на жалбоподателя, че актът не е мотивиран. Същият съдържа фактически основания за издаването му – забавено плащане на дължими годишни такси по чл. 22 ал.4 от Тарифа за таксите, които се събират от АПИ за 2011г и продължаващо извършване на разрешеното специално ползване на пътя към 23.04.2012г. от РА [фирма]. Конкретни фактически основания, свързани с издаване на оспорения акт се съдържат и в административната преписка по издадената заповед.

По отношение правилното прилагане на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 26, ал. 9 от Закона за пътищата (ЗП) – в редакцията ѝ към датата на издаване на оспорвания акт, предвижда, че разрешенията за експлоатация на рекламни съоръжения се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях. Паралелно на тази уредба, в чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата е предвидено, че при забавяне на плащането на дължимите годишни такси и продължаващо ползване на пътя, администрацията, управляваща пътя отнема издаденото разрешение.

Съгласно чл. 23, ал.1 от Тарифата за таксите, които се събират от АПИ, таксите по чл. 22, ал. 4 (за специално ползване на пътя чрез експлоатация на рекламни съоръжения в обхвата пътя и обслужващите зони) се изплащат на равни тримесечни вноски до 10 число на текущото тримесечие.

Въз основа на изложеното съдът приема, че към момента на издаване на оспорваната заповед 18.05.2012г. законоустановено основание за издаването на същата е забавеното плащане на дължимата такса за 2011г., което по категоричен начин се установява от изслушаната по делото експертиза. Жалбоподателят не обори чрез доказателства по делото констатациите на органа, като не доказва в хода на делото извършено пълно плащане на таксата за процесното РС за 2011г. Ирелевантен факт е частичното плащане, както и въпросът за разпределеното съответно плащане за всяко от съоръженията.

В тази насока е и решение № 13358/25.10.2012г на ВАС по адм.д. № 8538/2012г със същия жалбоподател, съгласно което: „Евентуалният облигационен спор относно размера на дължимото вземане, поради наличието на няколко рекламни съоръжения на Рекламна агенция - Б.”ЕООД няма отношение към правото на административния орган да прекрати действието на издаденото разрешение поради неизпълнение на нормативноустановените предпоставки за осъществяване на разрешената дейност. От друга страна, касационният жалбоподателя неправилно тълкува разпоредбите на чл. 26, ал. 9 и чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП като счита, че основание за отнемане на разрешението е само и единствено неплащането на цялата годишна такса за предходната година. Анализът на посочените разпоредби сочи, че за да се приложи законовата уредба е достатъчно да е налице забавяне на плащането. Срокът за плащане е определен в чл. 23 на Тарифа за таксите, които се събират от Агенция "Пътна инфраструктура" като съгласно тази разпоредба таксите се заплащат на равни тримесечни вноски до 10 число на текущото тримесечие....”

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед не противоречи на

материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не са претендирани от ответника до приключване на устните състезания.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] , представлявана от Н. Т., срещу Заповед № РД-11-565 от 18.05.2012г. на началник отдел в Дирекция „УПЕПОФБКИ” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването до страните, че решението е изготвено.

Препис от решението да се изпрати до страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: